

Az eső, a szél, a nap nevel

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 37. szám, 2019. szeptember 13.

Az én falum a legszebb a világon, jó volt ott élni. A folyónk vize ragyogóan tiszta, olyan, hogy ha abba teliholdkor belenézel, a legutolsó öngyilkos arcát is láthatod benne. Tizenhat évesen még nem tudtam, hogy nagyon meg kell becsülni azt, amink van, különben minden elmarad, elveszik, elmegy, elhagy. Akkor még azt hittem, jobb a városban, mint falun, mert ott szebbek az emberek, okosabbak, fiatalabbak, gazdagabbak, boldogabbak, jobbak, és a halál gondolatával játszodozni izgalmas, misztikus dolog. Ma már inkább élni szeretnék. Mindegy, nem panaszkodom. Anyám szerint, aki panaszkodik, attól el kell venni, hadd tudja meg, mit veszíthet. Nem akarok elveszteni semmit már. Régebben mindig panaszkodtam, lehet, hogy azért tűnt el a barátom, és anya is azért hiányzik még mindig, és a világ is azért zavarodott így meg. Hálátlan voltam? Most is az lennék?

Úgyhogy maradjunk inkább annyiban, hogy jó lett volna falun élni, ha tudtam volna akkoriban, mi jó nekem. Mindegy, ez van. Ez lett belőle. Nehéz normálisan élni, mindig is az volt. Végso soron jó nekem a városban is, annyi csak, hogy utálok, mert szar itt a hús, unatkozom, nincs senkim, egyedül vagyok, minden beton meg fém meg üveg, sehol a fák, a virágok, de mindegy, ennyi, nem panasz, amúgy jó ez így is.